

rende at spekulere i sit eget Selskabs Aktier, maa det være lige saa graverende i 1915 og i 1917 som i 1916, og saa maatte Beskyldningen selvfølgelig gaa ud paa, at den nuværende Udenrigsminister i det hele taget har spekuleret i sit Selskabs Aktier i den Tid, han var Direktør; men det gik Beskyldningen jo ikke ud paa. Det forekommer mig ogsaa, at den Beskyldning, at hans Navn findes i Landmandsbankens Bøger, er rent ud latterlig. Naar der er Tale om en saa stor Bank, er der sikkert Landet over Tusinder og atter Tusinder af Forretningsmænd, som har med den at gøre, og hvis Navne findes i dens Bøger. Er dette da kompromitterende, vanærende at have en Konto i Landmandsbanken? Det antager jeg, Tusinder og atter Tusinder af Sparere har. Jeg synes, at den Beskyldning, at den højtærede Udenrigsministers Navn findes i Landmandsbankens Bøger, er fuldkommen latterlig og intet som helst andet.

Det forekommer mig, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg ikke selv kan staa sig ved at lade det blive staaende, at han først gik ud og beskyldte Udenrigsministeren for noget og saa efterhaanden gik over til en helt anden Paastand. Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen paastod forleden, at efter det, der nu forelaa, var der ingen, der forlangte, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg og det ærede Landstingsmedlem Fru Nina Bang skulde gaa ud af det offentlige Liv. Ja, jeg ved ikke, hvem der forlanger det, og hvem der ikke forlanger det, men det forekommer mig, at hvis man kan tillade sig det i det offentlige Liv at beskyldte en Mand for noget, som, hvis Beskyldningen var sand, vilde ødelægge baade hans politiske Liv og hans borgerlige Ære, tillade sig det uden selv at tage nogen Skade, hvis det er urigtigt, saa skaber vi Vilkaar i det offentlige Liv, som er saa umaadelig gunstige for alle Bagvaskere og Sladrere, at det bliver umuligt for gode og retskafne Mennesker at færdes i dette Samfund. Jeg skal ikke sige, hvilken Straf de to skulde have, jeg skal ikke sige, hvad der skulde være Konsekvensen af en saadan Handlemaade, men det forekommer mig dog, at jeg har hørt noget om et Ord, der siger: Liv for Liv, Ære for Ære. Og jeg spørger: Vilde det være urimeligt, at den, der gennem en Beskyldning stræber en politisk Modstander efter Livet, politisk talt, og efter hans borgerlige Ære, selv, hvis Beskyldningen viser sig urigtigt, maa tage Konsekvensen af sine Handlinger? Det synes mig ikke urimeligt.

Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen sagde, at efter Dommen var der ikke et eneste Blad i Landet, der stillede det Krav her. Jeg ved nu ikke, om det ikke er at tage Munden lovlig fuld; jeg ved ikke, om det ærede Medlem har læst alle Blade her i Landet, saaledes at han virkelig kan sige, at ikke et eneste har stillet det Krav. Jeg skal ikke paastaa det modsatte, jeg har ikke undersøgt den Ting, og jeg mener ogsaa, den er mindre væsentlig. Men jeg er sikker paa, at det ærede Medlem tager fuldkommen fejl, hvis han mener, at det, at de ikke har krævet det, skyldes den Omstændighed, at de mener, at de paagældende ikke burde tage Konsekvensen. Kunde det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen ikke sætte sig ind i den Tankegang, at saa længe der staa Strid om en Sag, saa længe der staa to Parter overfor hinanden og Sagen er uafgjort, kan man stille Forholdet saaledes op, at man siger: Hvis den ene Part faar Ret, er den anden Part ødelagt, baade politisk, moralsk og borgerligt, derfor maa den modsatte Part, hvis Beskyldningen glipper, sætte Livet ind politisk talt, altsaa personlig staa bag sine Beskyldninger. Naar Sagen er afgjort, er det selvfølgelig forholdsvis meget betydeligt lettere for den, der har vundet, at stille dette Krav, men saa har det heller ikke nær den Virkning, som naar det er stillet, medens Sagen stod paa, for saa er det ikke forbundet med nogen Risiko at stille det. Det er muligvis Grunden til, at denne Fordring ikke bliver stillet saa stærkt og udbredt, som Tilfældet var, medens Sagen endnu var uafgjort.

Er det ærede Medlem helt fremmed for den Tankegang, for det ridderlige i, om det ærede Medlem Hr. Borgbjerg var staaet frem og havde sagt: Jeg er mig bevidst, at jeg stræber en politisk Modstander politisk efter Livet; jeg er mig bevidst, at hvis min Beskyldning er rigtig, vil hans borgerlige Ære lide Skade, og nu sætter jeg det samme op for mit Vedkommende; hvis jeg tager fejl, har jeg sat noget ind derpaa? Er det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen fuldkommen fremmed for den Tankegang, at det kunde have været agtværdigt og kastet et noget forsonende Skær over det ærede Medlem Hr. Borgbjergs Beskyldning?

Men det ærede Medlem Hr. Borgbjerg stillede sig paa en helt anden Maade, samtidig med at han var længst fremme i Angrebet paa Udenrigsministeren paa Grundlag af denne Beskyldning. Han var længst fremme med skarpe Udfald, som om det var bevist, men holdt sig ganske tilbage, da det gjaldt om at tage Ansvaret. Da havde han